

Arrest

nr. 94 679 van 9 januari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 5 september 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van het bevel om het grondgebied te verlaten van 25 juni 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 13 september 2012 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 november 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat P. MEULEMANS en van advocaat L. SEMENIOUK, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker is op 5 oktober 2005 in het Rijk toegekomen, in het bezit van een studentenvisum.

Op 24 september 2008 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Op 8 april 2009 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Op 20 mei 2012 wordt voormelde beslissing ingetrokken.

Op 24 juni 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing om verzoekers 'Bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister' (BIVR) te verlengen tot 31 oktober 2010, beperkt tot de duur van zijn studies.

Op 14 juli 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Op 10 januari 2011 dient verzoeker opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. Op 24 maart 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. De gemachtigde beslist eveneens tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 27 april 2011 dient verzoeker een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt aangevuld met bijkomende stukken op 15 december 2011.

Op 23 september 2011 dient verzoeker een aanvraag in tot verlenging van zijn 'Bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister'. Op 14 juni 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag wordt verworpen, aan verzoeker ter kennis gebracht op 18 juni 2012.

Op 20 juni 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van 27 april 2011 onontvankelijk wordt verklaard samen met de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissingen dient verzoeker een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest nr. 92 125 worden op 26 november 2012 de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring verworpen.

Op 25 juni 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 33*bis*), aan verzoeker ter kennis gebracht op 6 augustus 2012. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Gelet op artikel 61 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 15 juli 1996; Overwegende dat de genaamde B. K. F., geboren te Shisong op (...)1975, nationaliteit Kameroen, verblijvende te (...), gemachtigd was om te verblijven in België om er te studeren;

REDEN VAN BESLISSING :

Artikel 61, §2.1°: betrokkene verlengt zijn verblijf na afloop van zijn studies en is niet meer in het bezit van een regelmatig verblijfsdocument.

Overwegende dat betrokkene voor het academiejaar 2010-2011 niet ingeschreven was;

Overwegende dat betrokkene voor het academiejaar 2011-2012 een inschrijvingsattest voorlegt aan de Boston University; dat deze onderwijsinstelling niet beantwoordt aan de voorwaarden van artikel 58 en 59 van de wet omdat zij noch georganiseerd, noch erkend, noch gesubsidieerd wordt door de overheid;

Overwegende dat betrokkene voor de studies aan deze onderwijsinstelling een machtiging dient te bekomen op basis van de artikelen 9 en 13 van de wet van 15/12/1980; dat deze verworpen is bij beslissing van 14/06/2012; Overwegende dat het inschrijvingsattest aan de Boston University bijgevolg niet aanvaard wordt voor een verdere verlenging van zijn verblijf als student;

Overwegende dat zijn verblijfsvergunning verstreken is sedert 31/10/2010;

In uitvoering van artikel 103/3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd bij het koninklijk besluit van 11 december 1996, wordt aan de betrokkene het bevel gegeven om binnen dertig dagen de grondgebieden van België, Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland te verlaten, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeben.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werpt ambtshalve de exceptie van gebrek aan belang op, daar een eventuele nietigverklaring van de bestreden beslissing niets af doet aan de illegale verblijfstoestand van verzoeker.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Gedr. St. Kamer*, 2005-2006, nr. 51 2479/001, p. 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker reeds het voorwerp heeft uitgemaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten op 20 juni 2012, aan verzoeker ter kennis gebracht op 25 juni 2012. Het bevel om het grondgebied te verlaten is genomen om reden "*De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten. Niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum.*" Het thans aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten is genomen op grond van artikel 61, § 2, 1° van de vreemdelingenwet om reden "*betrokkene verlengt zijn verblijf na afloop van zijn studies en is niet meer in het bezit van een regelmatig verblijfsdocument*". Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt verder, wat tevens niet wordt ontkracht door verzoeker dat het bevel om het grondgebied te verlaten van 20 juni 2012 is aangevochten voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die bij arrest nr. 92 125 op 26 november 2012 de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring heeft verworpen. Het bevel om het grondgebied te verlaten van 20 juni 2012 is dienvolgens definitief geworden en hierdoor principieel uitvoerbaar.

De eventuele nietigverklaring van het thans bestreden bevel wijzigt bijgevolg de illegale verblijfssituatie van verzoeker niet en levert voor hem geen nut op, omdat de verwerende partij het bevel om het grondgebied te verlaten van 20 juni 2012 kan uitvoeren, vermits deze definitief is geworden (RvS 2 oktober 2003, nr. 123 774, RvS 11 mei 2005, nr. 144 319).

Het gegeven dat verzoeker reeds over een definitief en uitvoerbaar bevel om het grondgebied te verlaten beschikt, verhindert evenwel niet dat het aangevochten bevel kan bekleed zijn met een schending van een bepaling van het EVRM. Verzoeker voert de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook na te gaan of een middel dat op deze grond opgeworpen wordt, gegrond is. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

2.2 Verzoeker voert de schending aan van artikel 8 van het EVRM, met name een schending van zijn recht op bescherming van het privéleven aangezien hij zijn studies niet kan voltooien. Verzoeker heeft het inschrijvingsgeld reeds betaald en meent over een vrije keuze te beschikken met betrekking tot de hoge school waar hij wenst een opleiding te volgen. Hij stelt dat op de officiële website van de Dienst Vreemdelingenzaken geen lijst van verplichte scholen wordt opgesomd. Hij meende te kunnen vertrouwen op het feit dat er geen beperkingen zijn met betrekking tot de onderwijsinstellingen die in aanmerking komen voor een machtiging tot verblijf. Bovendien verwijst verzoeker naar zijn langdurige relatie met mevrouw W.M. die zwanger is en volgens het doktersattest op 3 december 2012 zou bevallen.

2.3 Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150). Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Aangaande zijn gezinsleven beperkt verzoeker zich tot de algemene verklaring dat zijn vaste partner drie maanden zwanger zou zijn. Hij legt een paspoort en een (tijdelijke) verblijfstitel van zijn vermeende partner neer en een doktersattest waaruit blijkt dat mevrouw zwanger is. Evenwel toont verzoeker op geen enkele wijze de relatie tussen hem en deze vrouw aan. Hij brengt geen bewijs bij van het feit dat zij een gezin zouden vormen of dat hij de vader zou zijn van het nog ongeboort kind. Verzoeker toont dan ook niet aan dat er sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker dit ook niet aanhaalde in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, zodat verweerder geenszins op de hoogte was en hier ook niet diende over te motiveren. Ten overvloede wordt opgemerkt dat verzoeker evenmin aantoont dat hij zijn voorgehouden gezinsleven niet elders zou kunnen leiden, te meer nu mevrouw W.M, net zoals verzoeker, over de Kameroense nationaliteit beschikt.

Aangaande zijn privéleven wijst verzoeker in hoofdzaak naar zijn opleiding in de Boston University. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker voor zijn studies een machtiging dient te bekomen op basis van de artikelen 9 en 13 van de vreemdelingenwet. Zijn aanvraag werd verworpen bij beslissing van 14 juni 2012. Hieruit volgt dat het inschrijvingsattest aan de Boston University niet wordt aanvaard voor een verdere verlenging van zijn verblijf als student. Uit het administratief dossier blijkt niet dat verzoeker een beroep indiende tegen de beslissing van 14 juni 2012 houdende de verwerping van een aanvraag om machtiging tot verblijf. Deze beslissing maakt geenszins het voorwerp uit van huidig beroep. De beslissing waarbij verzoekers verblijfsmachtiging op grond van de verderzetting van zijn studies werd geweigerd, is thans definitief geworden. Dit wordt niet betwist door verzoeker. Verweerder stelde dan ook op zorgvuldige en redelijke wijze dat verzoekers verblijfsmachtiging verstreek op 31 oktober 2010 en hij sindsdien geen toestemming meer heeft om de opleiding aan de Boston University verder te zetten. Waar verzoeker betoogt dat hij er in mocht vertrouwen zich te kunnen inschrijven voor het volgen van een opleiding aan de Boston University, kan hij niet worden gevolgd. In de bestreden beslissing wordt verwezen naar de artikelen 58 en 59 van de vreemdelingenwet waaruit blijkt dat de onderwijsinstelling dient te beantwoorden aan een aantal voorwaarden en dient georganiseerd, erkend of gesubsidieerd te zijn door de overheid. Verzoeker die kennis kon nemen van deze bepalingen kan geen gewettigd vertrouwen dat de Boston University zou voldoen aan de erkenningsvoorwaarden, aantonen. Bovendien betwist verzoeker niet dat hij voor het academiejaar 2010-2011 niet was ingeschreven bij een onderwijsinstelling. Verzoeker kan aldus evenmin worden gevolgd waar hij meent over een recht te beschikken om zijn studies te voltooien. Zowel uit het verzoekschrift als uit de beslissing van 14 juni 2012 houdende de verwerping van een aanvraag om machtiging tot verblijf blijkt dat het geenszins gaat om een verderzetting van een aangevatte studie, doch om een nieuwe opleiding, waarover in de beslissing van 14 juni 2012 reeds definitief werd geoordeeld dat deze opleiding *“niet in de lijn (ligt) van zijn vroegere studies en tot een lager studieniveau behoort dan de reeds gevolgde studierichtingen”*.

Verzoeker maakt met zijn betoogt niet aannemelijk dat het bevel om het grondgebied te verlaten een ongeoorloofde inmenging in zijn privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM zou vormen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt derhalve niet aangetoond

Verzoeker toont met zijn uiteenzetting niet aan dat de nietigverklaring van de bestreden beslissing zijn verblijfssituatie kan wijzigen en hem enig voordeel kan opleveren. Er dient daarom te worden vastgesteld dat verzoeker niet aannemelijk maakt enig wettig belang te hebben bij het beroep.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen januari tweeduizend en dertien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN